

Sygn. akt: I C 933/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2020r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Kłek
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Beata Bukiejko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 lutego 2020 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G.

przeciwko M. C.

o zapłatę

I. powództwo oddała,

II. zasądza od powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. na rzecz pozwanej M. C. kwotę 1 800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. C. kwoty 7 394,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż wierzytelność wynika z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. (obecnie (...) Sp. z o.o.) w dniu 27.06.2018 r. r. o numerze (...). Pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, wobec czego umowa została wypowiedziana i z dniem 11.04.2019 r. kwota stała się wymagalna. W dniu 20.08.2018 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 kodeksu cywilnego. Na kwotę dochodzoną pozwem w wysokości 7 394,76 składają się: 3 624,83 zł jako suma niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki, 214,41 zł jako suma odsetek umownych naliczanych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki oraz dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu, 3 555,52 zł jako suma opłaty przygotowawczej oraz opłaty administracyjnej naliczone zgodnie z warunkami umowy.

Pozwana M. C. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana zarzuciła brak udowodnienia roszczenia, zakwestionowała skuteczne zawarcie umowy pożyczki, wykonanie

tej umowy przez pożyczkodawcę oraz cesję wierzytelności. Z ostrożności procesowej pozwana wskazała na obecność w umowie pożyczki postanowień niedozwolonych .

W piśmie procesowym z dnia 30.10.2019 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Powód wskazał w szczególności , iż pozwana dokonała wpłat na poczet spłaty pożyczki w łącznej kwocie 950 zł. Powód wyjaśnił, iż nie dysponuje potwierdzeniem wypłaty środków udzielonej pożyczki , wnosząc jednocześnie o zobowiązanie Banku (...) S.A. do przedłożenia do akt sprawy dokumentu potwierdzającego wypłatę środków pożyczki pozwanej.

Pozwana w piśmie procesowym z dnia 08.11.2019 r. podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, kwestionując wszystkie wyraźnie nie przyznane twierdzenia powoda , w szczególności skuteczne zawarcie umowy pożyczki , wykonanie tej umowy przez pożyczkodawcę oraz cesję rzekomej wierzytelności, wskazując w szczególności, iż z przedłożonego przez powoda materiału dowodowego w dalszym ciągu nie wynika aby przedmiotem cesji była rzekoma wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki , na którą powołuje się powód.

Sąd ustalił i zważył co następuje :

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie .

Powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiekolwiek roszczenie względem pozwanej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strony zobowiązane są w myśl przepisu art. 232 kpc wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar udowodnienia faktów uzasadniających objęte pozwem roszczenie spoczywał na powodzie, który winien wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

W niniejszej sprawie powód nie udowodnił, iż przysługuje mu jakiekolwiek roszczenie względem pozwanej, nie wykazał bowiem istnienia przedmiotowej wierzytelności ani nabycia przedmiotowej wierzytelności, powód nie przedstawił dokumentów wykazujących w sposób dostateczny jego następstwo prawne.

W niniejszej sprawie zastosowanie do przedłożonej przez powoda umowy pożyczki mają przepisy ustawy z dnia 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim, która dopuszcza zawieranie umowy o kredyt konsumencki (w tym umowy pożyczki) za pomocą środków porozumiewania się na odległość.

Umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to taka umowa, która spełnia warunki przewidziane w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta . Jest to zatem umowa, którą kredytodawca zawiera z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy wyłącznie.

Przepis art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim określa wymogi formalne umowy o kredyt konsumencki. Umowa taka powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Wymóg wprowadzony w tym przepisie może być odczytywany przede wszystkim przez pryzmat art. 78 kc jako wskazanie na zwykłą formę pisemną. Oznacza to, że – przynajmniej prima facie – wymóg wprowadzony w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim może być odczytywany jako zastrzeżenie zwykłej formy pisemnej, rozumianej zgodnie z art. 78 kc. W literaturze silnie reprezentowane jest jednak stanowisko o konieczności interpretowania art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w sposób szerszy, niż wynikałoby to z tradycyjnego utożsamienia "formy pisemnej" z art. 78 kc. Rozstrzygającym argumentem w tym zakresie pozostaje treść art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z 23.4.2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.Urz. UE L Nr 133 z 22.5.2008 r., s. 66 ze zm.), zastrzegająca dla umowy kredytu, alternatywnie, zwykłą formę pisemną lub posłużenie się innym trwałym nośnikiem. Biorąc pod uwagę całkowity charakter harmonizacji oraz brak pozostawienia ustawodawcy krajowemu opcji implementacyjnej, wykładnia art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim powinna być dokonywana zgodnie ze źródłową dla niej

regulacją prawa unijnego, a w konsekwencji konieczne jest odczytanie zastrzeżonego w niej wymogu pisemności w sposób rozszerzający (por. Komentarz do ustawy o kredycie konsumenckim red. Osajda 2018, wyd. 2)

Wymaganie, jakie wynika z art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, trzeba interpretować przede wszystkim jako nakaz – skierowany do kredytodawcy – sporządzenia dokumentu obejmującego treść oświadczeń woli złożonych przez kredytodawcę oraz konsumenta i utrwalenia tego dokumentu w odpowiedniej formie. Wykładnia językowa art. 29 ust. 1 w/w ustawy sugeruje, że minimalną formą umowy o kredyt konsumencki jest forma pisemna, chyba że przepisy odrębne przewidują inną formę szczególną. Istotne argumenty przemawiają jednak za stanowiskiem, aby – oprócz formy pisemnej – dopuścić formę „trwałego nośnika” (zdefiniowanego w art. 5 pkt 17w/w ustawy). W szczególności przekonuje o tym wykładnia prounijną. Art. 10 ust. 1 dyrektywy (...) jednoznacznie stanowi, że umowy sporządza się w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku. Ponadto stanowisko to wspiera wykładnia celowościowa. Aby zapewnić odpowiednią ochronę interesom konsumenta nie jest konieczna wyłącznie forma pisemna. Do ochrony takiej wystarczy zastosowanie trwałego nośnika. Wykładnia ta uwzględnia aktualne uwarunkowania społeczno-gospodarcze, które wynikają z postępu technicznego oraz potrzeb gospodarki elektronicznej, w szczególności odnośnie do umów zawieranych na odległość (por. Tomasz Czech Komentarz do art.29 ustawy o kredycie konsumenckim).

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty należy uznać, że umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej (z własnoręcznymi podpisami), jak i na innym trwałym nośniku. W myśl powyższej interpretacji – nie jest konieczne opatrzenie dokumentu umowy przez strony własnoręcznym podpisem albo podpisem elektronicznym. Forma, jakiej wymaga art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (z uwzględnieniem wykładni prounijnej oraz celowościowej), jest zachowana również wtedy, gdy treść oświadczeń woli spisano na dokumencie papierowym, ale nie zamieszczono pod nim własnoręcznych podpisów albo umieszczono faksymile lub innego rodzaju podpis powielony mechanicznie. Stosownie do prounijnego oraz celowościowego kierunku interpretacji komentowanego przepisu dopuszczalne są różnorodne sposoby dochowania wymaganej formy przy zawieraniu umowy o kredyt konsumencki. Sposobem takim może być m.in. złożenie oświadczeń woli przez strony za pomocą środków porozumiewania się na odległość (np. telefonu, poczty elektronicznej), a następnie spisanie postanowień umowy na papierowym dokumencie (np. w postaci wydruku komputerowego), bez własnoręcznych podpisów.

W ocenie Sądu powód był obowiązany w toku tego postępowania wykazać, że pozwana złożyła oświadczenie woli wyrażające zgodę na zawarcie umowy pożyczki . Pozwana zakwestionowała zawarcie przez nią umowy pożyczki.

Powód ciężarowi temu nie podołał. Powód nie przedłożył bowiem żadnych dowodów pozwalających uznać , iż pozwana zapoznała się z umową pożyczki z dnia 27.06.2018 r. nr (...), zaakceptowała jej treść oraz wyraziła zgodę na jej zawarcie . Przedłożenie przez powoda samego wydruku umowy pożyczki ratalnej z dnia 27.06.2018 r. nr (...) (k. 16-25) jest niewystarczające do przyjęcia , iż pozwana umowę taką zawarła , zwłaszcza , że pozwana faktom tym zaprzecza. Powód nie przedłożył dowodu wypłacenia pozwanej kwoty pożyczki czyli dowodu przeniesienia na biorącego pożyczkę własności przedmiotu umowy. Ciężar udowodnienia tego faktu spoczywał na powodzie. Powód zawnioskował wprawdzie o wystąpienie do Banku (...) S.A. o przedłożenie dokumentu potwierdzającego wypłatę kwoty pożyczki, jednak bank w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu odmówił udzielenia informacji z uwagi na tajemnicę bankową i treść art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo bankowe.

Powód nie wykazał zatem , iż umowa pożyczki wskazana w pozwie została wykonana, w szczególności , aby wierzyciel pierwotny dokonał wypłaty pozwanej środków pieniężnych wskazanych w umowie pożyczki . Pozwana natomiast faktom tym zaprzecza.

Pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki (w szczególności określoną ilość pieniędzy), a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzech o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości (art. 720 k.c.).

W kodeksie cywilnym zostały wskazane essentialia negotii umowy pożyczki, które stanowią nie tylko oznaczenie stron i określenie ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, ale obejmują również zobowiązanie się do

ich przeniesienia oraz obowiązek zwrotu przedmiotu pożyczki. W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zatem zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę pożyczki, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku (wyrok S. Apel. W Łodzi z 18.06.2015r., I ACa 33/15, LEX nr 1789954).

Przy zawarciu umowy pożyczki, podobnie jak przy umowie sprzedaży, dochodzi do zmian w obrębie prawa własności przedmiotu umowy. Obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Dopóki przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, nie może powstać obciążający pożyczkobiorcę obowiązek jego zwrotu.

Nie zasługują na uwzględnienie twierdzenia powoda o dokonywaniu przez pozwaną spłat pożyczki w łącznej kwocie 950 zł , powód nie przedłożył na potwierdzenie tych twierdzeń żadnych dowodów , zaś pozwana faktom nie przyznanym przez nią zaprzecza.

Przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy nie stanowi wystarczającej podstawy do uwzględnienia powództwa.

Powód załączył do pozwu wydruk umowy pożyczki, która miała zostać zawarta przez wierzyciela pierwotnego z pozwaną. Umowa nie została podpisana przez strony , brak jest dowodu , iż pozwana zaakceptowała w/w umowę pożyczki i wyraziła zgodę na jej zawarcie. Powód nie przedłożył dowodu wypłacenia pozwanej kwoty pożyczki czyli dowodu przeniesienia na biorącego pożyczkę własności przedmiotu umowy.

Jak już wyżej wskazano, stosownie do art. 720 k.c., obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie jest odpowiednikiem zobowiązania dającego pożyczkę do przeniesienia na własność biorącego przedmiot pożyczki. Obowiązek zwrotu przedmiotu pożyczki, obciążający pożyczkobiorcę, nie może powstać, dopóki przedmiot pożyczki nie zostanie pożyczkobiorcy wydany. W niniejszej sprawie powód nie przedstawił dowodu przeniesienia na biorącego pożyczkę własności przedmiotu umowy tj. określonej w umowie pożyczki kwoty pieniędzy. W konsekwencji zarzut pozwanej braku udowodnienia roszczenia zasługiwał na uwzględnienie.

Powód nie wykazał także nabycia przedmiotowej wierzytelności, powód nie przedstawił bowiem dokumentów wykazujących w sposób dostateczny jego następstwo prawne.

Z uzasadnienia pozwu wynika, iż dochodzona pozwem wierzytelność została w dniu 20.08.2018 r. . przeniesiona przez pierwotnego wierzyciela na powoda.

Powód na potwierdzenie przelewu wierzytelności wobec pozwanej przedłożył Umowę Ramową (...) zawartą w dniu 09.12.2016 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (k. 54-57) , umowę przelewu wierzytelności z dnia 20.08.2018 r. zawartą pomiędzy (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty a powodem (k. 61-63) wraz z aneksem (k. 64-65) i porozumieniem (k. 67- 68) i aneksem do porozumienia (k. 69-70) , Umowę Sekurytyzacji zawartą w dniu 03.07.2018 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (k. 71-72).

Pozwana podniosła , iż powód nie wykazał, iż umowa cesji wierzytelności dotyczyła pozwanej. Zarzut ten należy uznać za zasadny. Z treści przedłożonej przez powoda umowy przelewu wierzytelności z dnia 20.08.2018 r. zawartą pomiędzy (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty a powodem (k. 61-63) nie wynika , jakie konkretnie wierzytelności zostały tą umową objęte , miały być one szczegółowo określone w załączniku nr 3 do umowy . Z Aneksu do umowy przelewu wierzytelności zawartym w dniu 21 sierpnia 2018 r. wynika, iż wierzytelności będące przedmiotem w/w umowy jako Lista wierzytelności miały zostać określone w załączniku do aneksu. Natomiast załącznika tego powód nie przedłożył. Powód przedłożył jedynie fragmentaryczny wydruk (k.

66) potwierdzony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika jako wykaz wiarytelności do w/w umowy z danymi dotyczącymi pozwanej i zawartej z wierzycielem pierwotnym w dniu 27.06.2018 r. umowy pożyczki . Pozwana cesję tej wiarytelności zakwestionowała. . Wskazać należy , iż przedłożony przez powoda „ wyciąg” z dokumentu – załącznika nr 1 Listy Wiarytelności do umowy przelewu wiarytelności z dnia 20 sierpnia 2018 r. stanowiącego wykaz wiarytelności nie można uznać za odpis dokumentu , który mógł zgodnie z art.129 kpc zostać potwierdzony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego, gdyż warunkiem potraktowania pisma jako odpisu dokumentu jest ustalenie, że stanowi on odwzorowanie oryginału, w całości jest więc zgodny co do treści z oryginałem dokumentu. Innymi słowy, do pozwu dołączono nie odpis dokumentu w postaci wykazu przelanych wiarytelności , a jedynie jego wyciąg, stanowiący powtórzenie treści określonego fragmentu tych dokumentów. W takiej zaś sytuacji, zgodnie z art. 96 pkt 2 Prawa o notariacie, zgodność wyciągu z okazanym dokumentem mógł poświadczyć jedynie notariusz. Wynika to z faktu, że to notariusz jako osoba zaufania publicznego czuwa nad tym, aby nie dopuścić do zniekształcenia sensu dokumentu, gdyż pominięcie pewnych fragmentów treści dokumentu może wprowadzić osoby trzecie w błąd co do jego znaczenia. Ocena, jakie elementy dokumentu musi zawierać wyciąg, aby nie prowadziło to do zniekształcenia jego treści, należy do notariusza, a nie do strony, choćby reprezentowanej w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, który może poświadczyć za zgodność jedynie odpis dokumentu, a nie jego wyciąg. Istota czynności poświadczenia określonego w art. 96 pkt 2 Prawa o notariacie polega na potwierdzeniu, że wyciąg jest zgodny z okazanym notariuszowi dokumentem pod względem treściowym. Notariusz zamieszcza na wyciągu tzw. „klauzulę poświadczeniową” stwierdzającą tę zgodność (por. wyrok SO w Elblągu z dnia 24.06.2015 r. w sprawie I Ca 230/15). Wobec powyższego wykazanie, że doszło do skutecznego nabycia przez powoda wiarytelności służącej przeciwko pozwanej co do zasady wymagało przedłożenia wyciągu wiarytelności z „klauzulą poświadczeniową” sporządzoną przez notariusza albo dołączenia odpisów całych załączników do umowy (ewentualnie ich odpisów – kserokopii, poświadczonych za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie adwokata). Przedłożenie powyższych dokumentów w niniejszej sprawie było konieczne w sytuacji stanowiska strony pozwanej, która konsekwentnie zaprzeczała okolicznościom przytaczanym na uzasadnienie żądania pozwu, w tym kwestionowała, aby umowa cesji wiarytelności dotyczyła wiarytelności wobec pozwanej. Powyższe należy odnieść także do załącznika do umowy sekurytyzacji pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) z 03.07.2018 r.

Nabycia wiarytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów. Natomiast powód takiego dokumentu wykazującego cesję konkretnej wiarytelności względem pozwanej nie przedłożył. Przedłożona przez powoda fragmentaryczna kopia listy wiarytelności (k. 66,73) nie wiadomo w jakim trybie i przez kogo została sporządzona, nie wiadomo też – z uwagi na stopień jej przerobienia- czy jest zgodna z rzeczywistą treścią listy wiarytelności . Wobec powyższego przedłożonej przez powoda fragmentarycznej kopii listy wiarytelności należało odmówić mocy dowodowej jako dokumentu potwierdzającego przelew objętej pozwem wiarytelności. W konsekwencji powód nie wykazał swojej legitymacji do dochodzenia od pozwanej wiarytelności określonej w pozwie.

Wobec powyższego powód nie przedłożył wystarczających dowodów wskazujących na istnienie wiarytelności (...) G. Sp. z o.o. wynikającej z umowy pożyczki z dnia 27.06.2018 r. nr (...) oraz tego, że nabył wiarytelność dochodzoną pozwem.

Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ciężar dowodu w rozumieniu cytowanego przepisu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów, albowiem po myśli art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Reguła ta nie może być pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie, gdyż w zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii, ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei na pozwanym (tak SN w wyroku z 03.10.1969 r., II PR 313/69, OSNC 1970, nr 9, poz. 147). Należy jednak mieć na względzie, iż ciężar dowodu spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza określonym faktom (ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat). Jest to o tyle zrozumiałe, iż nie sposób obciążać określonej strony ciężarem dowodzenia wystąpienia okoliczności negatywnych (vide - wyrok SN z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 449/09).

Mając na uwadze powyższe należało oddalić przedmiotowe powództwo jako nieudowodnione i orzec jak w pkt. I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i 3 kpc, uznając, iż powód jako strona przegrywająca jest zobowiązany zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty procesu w kwocie 1 800zł, na które składają koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z treścią §2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych .